

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **F. K.**, zastoupený Mgr. Miloslavem Čejkou, advokátem se sídlem Vránova 756/39, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, za účasti **I) EG.D Holding, a.s.**, se sídlem Lidická 1873/36, Brno, **II) M. Z.** a **III) CETIN a.s.**, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 10. 2024, č. j. 62 A 5/2024 - 213,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 6. 4. 2023, č. j. MUVB 1609/2023 schválil Městský úřad Velké Bílovice stavební záměr „*přístavba a nástavba vinného sklepu č. ev. 49*“ na pozemku parc. č. X v k. ú. V.B. Žalobce napadl uvedené rozhodnutí odvoláním. Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 7. 11. 2023, č. j. JMK 163310/2023 OÚPSŘ rozhodl podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu tak, že text výroku na str. 3 ve znění „*Účastníci společného územního a stavebního řízení podle § 27 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“): M. Z, nar. X, X*“ se doplňuje nově tak, že zní: „*Účastníci společného územního a stavebního řízení podle § 27 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“): M. Z., nar. X, X, EG. D, a.s., IČO: 28085400, Lidická 1873/36, Černá Pole, 602 00 Brno*“. Ve zbytku rozhodnutí prvostupňového správního orgánu žalovaný podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl. Včasnou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení tohoto rozsudku.

[3] Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti navrhl, aby jeho stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Zdůvodnil jej tím, že výkon napadeného rozhodnutí pro něj znamená újmu při „poškození zániku vinice“ a taktéž „nenabraditelnou újmu v dotčení jeho historických vlastnických práv“.

[4] Žalovaný ponechal na zvážení Nejvyššího správního soudu, zda jsou podmínky pro přiznání odkladného účinky splněny.

[5] Z ustanovení § 73 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) vyplývá, že první podmínkou pro přiznání odkladného účinku je existence nepoměrně větší újmy, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Druhou podmínkou pak je, že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Obě tyto podmínky přitom musí být splněny současně, neboť institut odkladného účinku má mimořádnou povahu. Základním pravidlem totiž je, že kasační stížnost odkladný účinek nemá (srov. § 107 s. ř. s.) a že přiznání odkladného účinku je vyhrazeno pouze pro ojedinělé případy vyjádřené v § 73 odst. 2 s. ř. s. Odložit účinky kasační stížností napadeného rozhodnutí krajského soudu lze proto pouze výjimečně, pokud újma, která stěžovateli hrozí, je reálná, není vzhledem k jeho poměrům bagatelní, je významná a její vznik je v příčinné souvislosti s výkonem či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí krajského soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58).

[6] Řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku je stejně jako řízení o kasační stížnosti ovládáno zásadou dispoziční. To znamená, že soud je při posuzování důvodnosti návrhu oprávněn vycházet pouze z důvodů, které účastník uvede ve svém návrhu. Není jeho úkolem a nemá ani oprávnění dohledávat či domýšlet za účastníka konkrétní okolnosti a důvody, které by měly svědčit jeho návrhu na přiznání odkladného účinku. Stěžovatel proto musí v první řadě dostatečně podrobně uvést, v čem nepoměrně větší újma, která právě jemu hrozí, spočívá, jaký je její rozsah, z jakých konkrétních okolností vyvozuje, že tato hrozba je reálná a nikoli hypotetická. Na podporu svých tvrzení pak musí navrhnout provedení odpovídajících důkazů (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32).

[7] Předně je nezbytné uvést, že stěžovatel žádal o přiznání odkladného účinku již v řízení o žalobě. Jeho návrh však krajský soud usnesením ze dne 7. 3. 2024, č. j. 62 A 5/2024 - 37, zamítl. Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že oba návrhy se svým obsahem téměř shodují; kromě drobné úpravy textu v podobě vynechání několika slov stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku, který učinil v řízení o kasační stížnosti, pouze odkázal na jiné ustanovení soudního řádu správního a změnil označení soudu, kterému návrh na přiznání odkladného účinku adresoval.

[8] Již ze shora uvedeného je patrné, že stěžovatelem prezentovaná újma (tedy „újma při poškození či zániku vinice“ a újma spočívající „v dotčení jeho historických vlastnických práv“) patrně nedosahuje takové intenzity a závažnosti, která by přiznání odkladného účinku odůvodňovala. Stěžovatel totiž v návrhu na přiznání odkladného účinku, který

pokračování

učinil v řízení o kasační stížnosti netvrdí, že by se situace změnila či vyvinula a újma by byla reálná, jak vyžaduje výše citovaná judikatura. Jeho obavy (stejně jako ty, které prezentoval v návrhu učiněném v řízení o žalobě) vycházejí z toho, že stavba *může* být již realizována, přičemž dojde k zásahu do jeho vlastnických práv.

[9] Jak správně uvedl krajský soud v usnesení o zamítnutí, tvrzení stěžovatele ohledně možné újmy navazují spíše na jeho přesvědčení o věcné nesprávnosti závěrů správních orgánů, resp. krajského soudu; uvedenému závěru nasvědčuje například argumentace stěžovatele, podle které *„dostatečně prokázal spornost hranic pozemků p.č. st. X a p.č. st. X v k.ú. V. B. a rovněž existenci nepovolené a nezkolaudované stavby lisovny č.e. 49, která je součástí pozemku p.č.st. X v k.ú. V. B.“*. Další argumentace, podle níž *„realizací stavebního záměru M. Z. dojde k poškození vinice plísňovými onemocněními, příp. k jejímu zániku a tudíž vzniku nemalé újmy žalobci“* stěžovatel nikterak nedokládá, pročez zůstává pouze v rovině tvrzení. U návrhu na přiznání odkladného účinku se přitom očekává dostatečně konkrétní tvrzení, v čemž taková újma spočívá a uvedení jejího rozsahu a intenzity. Pokud stěžovatel poukazuje na to, že mu *„vznikla a stále vzniká v důsledku nákladů na správní a soudní řízení, která vynaložila dříve již jeho matka a které dále vynakládá i žalobce“*, Nejvyšší správní soud k tomu (ve shodě s tím, jak toto tvrzení posoudil krajský soud) uvádí toliko to, že tato otázka nemá s otázkou přiznání odkladného účinku souvislost.

[10] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že ze shora uvedených důvodů návrh stěžovatele zamítl a kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal. Zároveň připomíná, že usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. března 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu